27/11/2018

Έξι χρόνια από την Ενθρόνιση του εόρτασε ο Μητρ. Ιερισσού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλοπαρθενομάρτυρος καί πανσόφου Νύμφης τοῦ Χριστοῦ Αἰκατερίνης, 24 Νοεμβρίου 2012, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ, παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ, ἐνεθρονίσθη ὡς Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου στόν πάνσεπτο Ἱερό Ναό Ἁγίου Στεφάνου Ἀρναίας.

Γι’αὐτό ἐθεώρησε καλό τήν στ΄ἐπέτειο τῆς χαρᾶς του νά τήν ἑορτάση, εὐγνωμονώντας τόν Κύριο, μέ χοροστασία στόν λαμπρό Ἑσπερινό τοῦ πανηγυρίζοντος Ἡσυχαστηρίου τῆς Παναγίας “Η ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ” πού βρίσκεται πάνω ἀπό τήν Κωμόπολη τῆς Μ. Παναγίας.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ὁ Ἐπίσκοπός μας ἐπεσκέφθη τόν εὐλογημένο αὐτόν τόπο ἀπό τήν ἐκλογή του εἰς Μητροπολίτην καί γιά τοῦτο, τόσο ἡ ἀδελφότητα τῆς

Μονῆς, ὅσο καί ἐκεῖνος διακατείχοντο ἀπό ἐμφανῆ συγκίνηση. Τό ὅμοιο καί ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ πού τόν ἀνέμενε στά πρόθυρα τοῦ Ἡσυχαστηρίου γιά νά τόν ὑποδεχθῆ.

Ἡ ὁσιωτάτη Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰωάννα Μοναχή, παρά τό πρόβλημα ὑγιείας πού τήν ταλαιπωρεῖ, μαζί μέ τίς συμμονάστριές της Ἀδελφές Ἀγαθονίκη καί Βερονίκη καί τόν Πνευματικό καί Κτίτορα τῆς Μονῆς Παν. Ἀρχιμ. π. Χριστόδουλο Ἀγγελόγλου ἔπραξαν τά δέοντα καί ἐκ περισσοῦ μάλιστα, ὥστε τά πάντα νά γίνουν σεμνομεγαλόπρεπα καί μέ τή δέουσα ἐκκλησιαστική-μοναστική τάξη. Ἀρκετοί κληρικοί ἀπό τή Μητρόπολή μας καί ὄχι μόνο συμμετεῖχαν στήν ἀκολουθία καί ἀπόλαυσαν τήν ἀβραμιαία φιλοξενία τῶν μοναστῶν.

Πρό τῆς ἀπολύσεως τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ Πνευματικός τῆς Μονῆς π. Χριστόδουλος προσεφώνησε τόν Σεβασμιώτατο μέ πολλή ἐγκαρδιότητα, ἐκδηλώνοντας τά ἐσώψυχα συναισθήματα τοῦ Ἡσυχαστηρίου γιά τόν Ἐπίσκοπό του. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης μέ ἔντονα λεκτικά σχήματα περιέγραψε τήν κατάσταση τῆς σημερινῆς μας κοινωνίας, τήν ἔπαρση τῆς κεφαλῆς τῆς ἁμαρτίας καί τόν πόλεμο πού ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ ἀπό τήν πολυποίκιλο ἄθεο ἐξουσία. Δέν παρέλειψε νά μιλήση καί γιά τά προβλήματα πού διχάζουν τή Χαλκιδική μας καί ταλαιπωροῦν ἐπί ἔτη τόν εὐλογημένο Λαό μας. Τόνισε τήν ἀνάγκη τῆς ἑνότητος ὅλων μας καί παρεκάλεσε τόσο τόν Κύριο ὅσο καί τήν τιμωμένη Ἁγία γιά τόν πολεμούμενο ἀπό τήν ἐκκοσμίκευση μοναχισμό καί τίς ἄκριτες παρεμβάσεις τῆς ἐξουσίας στήν ἱεροκανονική του ὑπόσταση. Τέλος προέβη σέ μιά χειρονομία σεβασμοῦ καί τιμῆς πρός τόν πνευματικό πατέρα τῆς Μονῆς καί Ἐπίσκοπο Ἱερισσοῦ, προσφέροντας τά κλειδιά τῆς Μονῆς στόν κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟ, ὥστε ὅποτε αὐτός ἐπιθυμεῖ νά προσέρχεται καί νά ἀναπαύεται ἄνευ εἰδοποιήσεως στή Μονή! Γιά ἀνάμνηση δέ τῆς ἡμέρας καί τῆς ἐπετείου προσέφερε στόν Δεσπότη ράβδο, γιά νά στηρίζεται ἐπ’ αὐτῆς ἀπό τόν κόπο τῆς διοικήσεως.

Ἀνταπαντώντας ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεφέρθη στό φρικτό μαρτύριο τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, πού ἔλαβε χώρα τό 305 μ.Χ. στή μεγάλη πόλη τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐπί τυράννου αὐτῆς Μαξιμίνου. Ἔχοντας μπροστά στά μάτια του ὁ ὁμιλητής τόν τροχό πού βασάνισε τό πάνσεπτο σῶμα τῆς ἀριστοκρατικῆς πανσόφου Μάρτυρος, ἀπηύθυνε ἀπό τήν πρός Ἐφεσίους Ἐπιστολή τοῦ Θείου Παύλου ἕναν θούριο τῆς πίστεώς μας στούς ἀκροατές του, πού συγκλονίζει πράγματι κάθε φιλομάρτυρα ψυχή: «Ἀναλάβετε τήν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ καί ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι» (Ἐφεσ. στ’,13), δηλαδή, «Φορέστε τήν πνευματική πανοπλία τοῦ Θεοῦ γιά νά μπορέσετε νά ἀντισταθῆτε στούς πειρασμούς τοῦ πονηροῦ καί νά διατηρήσετε ὀρθια ὅσα μέ πνευματικούς κόπους χτίσατε !».

Ὁ ὁμιλητής ἐπεξήγησε ὅτι ἡ ὀρθόδοξη παράδοση παρομοιάζει τήν πνευματική ζωή

μ’ἕνα στάδιο, μέ ἀθλητικό στίβο, μέ πολεμικό πεδίο. Γι’αὐτό καί στίς ἐπιστολές κυρίως τοῦ Παύλου ὁ χριστιανός χαρακτηρίζεται ὡς «στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ», «ἀθλητής», «στρατευμένος»· ἐνῶ οἱ ὅροι «μαρτύριο» καί «μάρτυς» στεφανώνουν τή ζωή τῶν πρώτων χριστιανῶν καί τιμοῦν τούς πρώτους ἀκολούθους τοῦ Κυρίου. Ὅμως ἀπό τή μεγάλη πληθύ τῶν χριστιανῶν ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τή διάθεση νά μποῦν στόν ἀγῶνα αὐτό, στό στάδιο τῶν ἀρετῶν καί νά διεκδικήσουν τόν στέφανο. Προτιμοῦν τίς κερκίδες ἀπό τόν στίβο, τά χειροκροτήματα ἀπό τόν ἱδρῶτα τόν πνευματικό, τήν καλοπέραση ἀπό τή θυσία!

Καί κατέληξε ὁ Δεσπότης: «Καί ὅμως εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο νά μποῦμε στόν ἀγῶνα αὐτό, εἶναι θέμα ζωῆς καί θανάτου, ἀπεργάζεται τή σωτηρία μας αὐτός ὁ ἀγώνας, ἐνῶ ἡ ραστώνη μας καί ἡ πτώση μας στά πάθη ὁδηγεῖ στόν πνευματικό θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος ξεφεύγοντας ἀπό τόν ἀγῶνα αὐτό, πασχίζει νά βρῆ τήν εἰρήνη του,ἐνῶ φθάνει ἀπελπισμένος στό ὑπαρξιακό χάος, στόν ὑποδαυλισμό τοῦ ἄγχους, στή σύγχυση τῶν φρενῶν καί στό στένεμα τῆς καρδιᾶς. Βέβαια δικαίωμά μας εἶναι νά εἰσέλθουμε στήν κλαγγή αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα πού καταξιώνει τήν ὑπόστασή μας, ἢ νά μείνουμε ρεμβάζοντες στίς κερκίδες καί στήν ἀνάπαυση τῆς καθημερινότητας. Εἶναι δικαίωμά μας ἀναφαίρετο! Δέν ἔχουμε ὅμως δικαίωμα νά ἀρνηθοῦμε καί νά μήν ὑποστοῦμε τά ἀποτελέσματα – ἐπίχειρα αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς. Κι ἀλήθεια εἶναι πώς ἔξω ἀπό αὐτή τή μάχη ὁ ἄνθρωπος φτωχαίνει τήν ὑπόστασή του καί στό τέλος τήν εὐτελίζει, ἀλλοιώνοντάς την, δηλαδή διαστρέφοντάς την παντελῶς, πετυχαίνοντας τήν πτώση τοῦ ἀδαμιαίου γένους κάτω ἀπό τό εἶναι του!»

Μετά τήν ἀπόλυση τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ Σεβασμιώτατος ἐνημέρωσε στό ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς τό ἐκκλησίασμα γιά τά τεκταινόμενα περί τήν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος τῆς Χώρας μας καί τίς προθέσεις τῆς Πολιτείας γιά τήν περιθωριοποίση τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τήν ἀποϊεροποίηση τῶν συστατικῶν θεσμῶν τῆς κοινωνίας μας καί τόν πολυμέτωπο πόλεμο ἐναντίον τῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν πού βάστασαν τόν κάματο τῆς ἐρήμου τῆς σοβούσης μέχρι σήμερα πολυμόρφου κρίσεως – πνευματικῆς καί οἰκονομικῆς – στόν Τόπο μας.